

MARVEL

MACKENZI
LEE

TAMMI

LOKI

PETOKSEN NUORI JUMALA

MARVEL

MACKENZIE
LEE

LOKI

PETOKSEN NUORI JUMALA

TAMMI • HELSINKI

Alkuteos Loki, Where Mischief Lies

Copyright © 2021 MARVEL. All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Antti Hulkkonen ja Tammi 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-2634-7

Beccalle, universumini
pysäyttämättömälle
hyvyyden voimalle

ENSIMMÄINEN OSA

LUKU 1

Gullveigin kuninkaalliset kestit, kuten kaikki asgardilaiset juhlapäivät, olivat suurinta riemua kaikille niille, jotka nauttivat yli-pitkistä puheista, tekopirteästä rupattelusta ja tallotuista varpais-ta, sillä Suuri sali oli aina aivan liian täynnä kansaa, josta kukaan ei oikein osannut kävellä kovapohjaisilla kengillä.

Loki oli vakuuttunut siitä, että kaikki inhosivat kestejä mutta eivät rohjenneet myöntää sitä, jotta eivät vaikuttaisi ahdasmielisi-ltä. Mutta hän oli paitsi varma älynsä terävyydestä myös koke-nut kenkien käyttäjä, eikä niin ollen epäröinyt sanoa mielipidet-tään ääneen.

”Vihaan juhlapäiviä.”

Hänen vieressään kuninkaallisen isäntäväen rivissä seisova Thor säilytti kasvoillaan poliitikon hymyn, jota oli harjoitellut juuri tällaisia virallisia tilaisuuksia varten. Se oli horjunut vain silloin, kun Loki oli huomauttanut, että hampaita esitellessään kannatti huolehtia siitä, ettei niiden väliin ollut jäänyt mitään. Thor oli tonkinut purukalustoaan kielellään hyvän tovin – huu-let niin irvokkaasti muljahdellen, että moni lähestyvä hoviherra oli päättänyt vaihtaa suuntaa – ennen kuin oli todennut varoi-tuksen aiheettomaksi.

”Juhlat ovat tärkeitä”, Thor sanoi. ”Ne vahvistavat Asgardin hallitsijoiden avustusta hovissa.”

”*Arvostusta*”, Loki korjasi.

Thorin hymy ei himmennyt, mutta hänen kulmansa lipuivat lähemmäs toisiaan. ”Mitä?”

”Opettelin ulkoa saman viisauden”, Loki vastasi. ”Siinä puhuttiin *arvostuksesta*.”

”Mitä sitten sanoin?”

”Sanoit... Antaa olla.” Loki puseri kasvoilleen oman ylileveän hymynsä ja korotti ääntään saadakseen sanansa kuulumaan musikkanttien soittaman pirteän kansansävelmän yli. ”Sanoit sen oikein hienosti.”

Thor kohensi otsalleen asetettua diadeemia. Sen alle oli alkanut kihota hikeä, ja panta lipsui hänen otsaltaan. Lokillekin oli tarjottu aatelisen päähinettä – hänen äitinsä oli valinnut hänelle hopeasäikeistä punotun renkaan, johon oli upotettu pieniä jalokiviä. Mutta vaikka Loki oli kaiken kimaltavan ylin ystävä, hän oli päättänyt pukeutua mieluummin hillittyyn ja hienostuneeseen asuun, johon diadeemi ei kerta kaikkiaan sopinut. Vaikka juhlat olivat hänestä vastenmielisiä, sopi niissä kuitenkin näyttää hyvältä. Hänen saappaissaan olisi kelvannut tanssahdella salin halki – ne olivat mustat ja pitkävartiset, ja niiden korot olivat sirot ja terävät kuin veitset, jotka hän oli kätkenyt hiihoihinsa. Hänen takissaan oli korkea pystykaulus ja vihreää punosta olkapäillä, ja hänen väljät housunsa olivat punoksen kanssa samaa sävyä. Amoran mukaan vihreä sai hänen silmänsä hehkumaan kuin jalokivet, mutta hän piti huolen, ettei käyttänyt väriä liian usein. Hän ei halunnut paljastaa Amoralle, kuinka tarkkaan hän kuunteli tämän neuvoja. Vaikka Amora olikin aina oikeassa, hänen ei tarvinnut tietää sitä.

Loki antoi katseensa vaeltaa pitkin aatelisten rivistöä ja näki Thorin toisella puolella Friggan, joka seisoi kädet hopeaa hohotavan kaapunsa hihojen suojuissa ja hymyili ja nyökytteli asgardilaisrouvalle, joka koetti saada kuningattaren hiusten harmaista raidoista töksäyttämänsä huomion kuulostamaan kohteliaisuudelta. Friggan toisella puolella Varinheimin ja Ringsfjordin suurlähettiläät keskustelivat pää kumarassa kuningatar Jolenan kanssa, joka komensi heitä tämän tästä puhumaan kovempaa.

Seuraavana rivissä seisoivat Karnilla, nornien kuningatar ja Odinin hovivelho, ryhdikkäänä kuin sotilas. Hänen mustat palmikkonsa oli punottu kiinni kultakruunuun, jota koristava violetti jalokivi kimalteli hänen otsallaan. Karnillan kasvot olivat ilmeettömät – Loki ei ollut varma, oliko velho hoviin saavuttuaan vielä koskaan näyttänyt kasvoillaan muuta ilmettä kuin satunnaisen, jäykän alamaisen hymyn. Hän piti sirosormista kättään Amoran olkapäällä aivan kuin pelkäisi oppilaansa livistävän muuten karkuun.

Se ei olisi mitenkään mahdotonta.

Amora näytti avoimen pitkästyneeltä, jopa enemmän kuin Lokin mielestä oli soveliasta. Paljon pitkästyneemmältä kuin Loki voisi näyttää joutumatta isänsä puhutteluun. Myös Karnilla saattoi hautoa nuhdesaarnaa, mutta Amora ei tuntunut piittaavan opettajansa mielipiteestä läheskään yhtä paljon kuin Loki Odinin suosiesta. Loki olisi halunnut olla yhtä välinpitämätön, lakata murehtimasta sitä, merkittiinkö hänen tekonsa etujen vai haittojen sarakkeeseen odottamaan sitä päivää, kun Odin nimitäisi toisen pojistaan Asgardin kruununperilliseksi. Olisi paljon helpompaa, jos Lokin ei tarvitsisi kilpailla Thorin kanssa. Amora oli Karnillan ensimmäinen ja ainoa oppilas ja lisäksi Asgardin ainoa loitsija, joka oli kyllin väkevä ottamaan tämän paikan hovivelhona ja nornien kuningattarena. Amoran mahti teki hänestä halutun; Loki taas katsoi paremmaksi pitää voimansa piilossa.

Kukaan ei halunnut velhoa kuninkaaksi. Asgardin kuninkaat olivat sotureita. Heidän kullankeltaiset hiuksensa olivat pitkät, haarniskansa kiiltävät ja taisteluarvet huolettomasti näkyvillä kuin keikarin korut. *Ai, tämä naarmuko? Sain sen muistoksi saakarilaisluopiolta, joka erehtyi koettelemaan voimiaan kanssani.*

Amora onnistui hivuttautumaan vaivihkaa paikaltaan Karnillan rinnalta ja nappasi ohi kulkevan keittiöpiian tarjottimelta pikarin, ja Loki katseli, kuinka hän kosketti sormenpäällä juoman pintaa ja nosti siitä pienen pisaran leijumaan eteensä. Tippa

kellui ilmassa muutaman sentin päässä Amoran kämmenestä, kunnes Karnilla kaappasi sivulleen vilkaisematta oppilaansa käden omaansa ja tukahdutti loitsun. Amora pyöritteli silmiään ja – kenties aistiessaan Lokin sopimattoman pitkän tuijotuksen – katsahti ympärilleen. Heidän katseensa kohtasivat, ja Amora väläytti Lokille vinon, viirumaisen hymyn. Loki tunsi korviensa punehtuvan ja oli vähällä kääntää katseensa, ikään kuin olisi siten voinut kumota sen tosiseikan, että oli jäänyt kiinni tuijotamisesta. Mutta sen sijaan hän soikin tytölle tuskaisimman ilmeensä, mihin tämä vastasi esittämällä hirttäytymistä.

Loki tyrskähti. Thor kurtisti hänelle kulmiaan ja kääntyi sitten seuraamaan hänen katsettaan, mutta Amora oli sillä välin jo ryhdistäytynyt ja hymyili Karnillan rinnalla hoviherralle, joka oli tullut keskustelemaan heidän kanssaan. Amora näytti tekevän kaikkensa saadakseen hymynsä näyttämään mahdollisimman väkinäiseltä – aivan kuten Thor oli ponnistellut tehdäkseen hymystään sydämellisen – mutta ainakin hän hymyili, eikä kukaan voisi syyttää häntä sopimattomasta käytöksestä.

Thorin otsan kurtistuminen sai diadeemin luisumaan aina vain alemmas, kunnes hän sysäsi sen silmiltään ja suoristautui päästään samalla närkästyneen puuskahduksen, jonka oli varmasti oppinut isältään.

Kun Loki tavoitti taas Amoran katseen, tyttö viittasi vaivihkaa lattialaattoihin ja kohotti kulmiaan.

Loki epäröi. Amoralta opitun vaatimattoman loitsun kokeileminen päivällisellä tai oppitunnilla oli pelkkä pieni pila, mutta taikominen hovin virallisissa juhlissa oli aivan toisen tason tempaus. Tempu oli aivan vaaraton – ja olihan Suuren salin lattian muuttaminen vaaleanpunaiseksi ollut hänen oma ajatuksensa. Mutta hän oli ehdottanut sitä puoliksi piloillaan ja toivonut vain tekevänsä Amoraan vaikutuksen esittämällä röyhkeän ja luovan käyttötavan maagiselle mahdille joutumatta kuitenkaan toteuttamaan ideaansa.

Mutta Amora halusi aina viedä kaiken loppuun asti. Kaikkea mieleen juolahtanutta oli kokeiltava, olivat seuraamukset sitten millaiset tahansa. Ja jotakin tempuista aina seurasi: toisinaan pelkkä läpsäys takaraivoon kyllästyneen opettajan kädestä, joskus taas kutsu puhutteluun Karnillan kamariin.

Mutta Amora ei koskaan epäroinyt.

Loki oli katkeran kateellinen hänen pelottomuudestaan – hänen kyvystään kohdata Odinin ja Karnillan nuhteet vähääkään häpeilemättä. Lokin sydäntä sellainen aina kouraisi, vaikka hän kuinka piteli leukaansa uhmakkaasti pystyssä. Vaikka kuinka tunsi itsensä syyttömäksi. Kerran pikkupoikana Loki oli sammuttanut kaikki palatsin valot yhtä aikaa loitsullaan. Hän oli häkeltynyt, kun Odin ei ollutkaan tempauksesta ilahnut ja ylpeä vaan niin raivoissaan, että Loki pelkäsi isänsä läimäyttävän häntä. Sen sijaan Loki oli lähetetty huoneeseensa yksin istumaan ja kiemurtelemaan häpeästä, jonka syytä hän ei käsittänyt. Hänen äitinsä oli viimein selittänyt hänelle, että olisi suotavampaa, ettei hän käyttelisi taikavoimaa, jonka hän tunsi väreilevän luissaan, vaan pyrki varttumaan veljensä kaltaiseksi soturiksi. Se olisi eduksi hänen tulevaisuudelleen, äiti oli sanonut. Hän oli puhunut lempeästi – kuten äiti aina puhui – mutta Loki tunsi yhä edelleen häivähdyksen siitä samasta häpeästä aina lausuessaan loitsua.

Vaikka eihän hän juuri ollut käyttellyt taikavoimiaan ennen kuin Amora oli saapunut hoviin. Hän oli yrittänyt kasvattaa itsestään soturin, koettanut juosta kovempaa ja harjoitella ankarammin, oppia kestäämään iskut taipumatta. Kaikki ne taidot, joiden parhaiten katsottiin sopivan Asgardin tulevalle hallitsijalle, näyttivät sujuvan Thorilta kuin itsestään, kun taas Lokin ainoa kyky tuntui olevan veljensä pikarin sisällön muuttaminen etanoiksi ja heti perään taas viiniksi, kun tämä sylki sen suustaan.

Se ei ollut paras keino hallita ikäviä tunteita, mutta Lokia se miellytti.

Juuri etanatemppu oli kiinnittänyt Amoran huomion. Kun Thor oli pärskinyt juomaansa pitkin pöytää, Odin oli soimanut tätä huonoista pöytätavoista nornien kuningattaren ja tämän oppilaan ensivierailulla Asgardin hovissa. Thorin vakuutellussa pikarin olleen täynnä etanoita, selviä etanoita, aivan varmasti etanoita, Loki oli huomaamattaan kiinnittänyt katseensa pöydän toisella puolella istuvaan Amoraan ja havainnut tämän jo tarkkailevan häntä. Amora oli peittänyt haarukalla suunsa, jonka pielet olivat kääntyneet ylöspäin. Mutta sitten hän oli katsonut pois päin, ja Loki oli jatkanut lautasensa tuijottamista.

Loki oli selittänyt itselleen etanoiden olleen kosto siitä, että hänen veljensä oli aamulla paiskannut hänet maahan harjoitusringissä, vaikka oli luvannut olla tekemättä niin – Thor oli unohdannut lupauksensa sillä hetkellä kun oli huomannut Sifin katselevan harjoituksia. Tempaus ei mitenkään johtunut siitä, että Amora oli myös velho – ensimmäinen loitsuunkukija, jonka Loki oli kohdannut äitinsä lisäksi, jonka taitat tapasivat olla pieniä ja hallittuja. Loki oli alkanut nimittää äitinsä voimia *teekutsujen taikuudeksi*. Frigga oli aina piilotellut mahtiaan ja kannustanut poikaansa kätkemään omansa. Mutta Amoran ei tarvinnut häpeillä kykyjään ja koulutustaan, hän suorastaan ylpeili niillä ja osoitti tavoittelevansa paikkaa hovissa. Eikä etanatemppun syy ollut myöskään Amoran pitkissä, hunajanvärisissä hiuksissa, jotka oli kieputettu hänen pänsä ympärille loputtomaksi pyörteeksi, joka näytti yhteen punoutuvilta käärmeiltä. Eikä se johtunut tyttön kapeista kasvoista saati tuosta vinosta hymystä.

Mitä oikein odotit? Loki tuhahti itselleen, sysäsi haarukallaan lihakimpaletta ja katseli, kuinka se vajosi hetkeksi rasvaisen, sakean muhennoksen pinnan alle. *Luulitko hänen ihastuvan kohdatessaan Asgardissa toisen taikuuden tuntijan?* Velhon, jota ei koskaan oltu koulutettu hallitsemaan voimiaan, minkä vuoksi ne ilmenivät yleensä tökeröinä, kömpelöinä temppuina, joita hän oli vain vaivoin onnistunut opettamaan itselleen?

Etanat olivat tosin tienneet paikkansa.

Hänen katseensa oli lipunut taas Amoraan, mutta tämän tummat silmät – kokonaan mustat, joita vain pari smaragdinvihreää, salaman lailla säkenöivää säiettä värittivät – olivat kiinnittyneet Karnillaan. Amoran kuunnellessa Karnillan ja Odinin keskustele-
van koulutuksesta, jolla nuoresta oppilaasta koulittaisiin vielä ennen Gullveigin kestejä oiva oikea käsi toiselle Odinin pojista, Loki oli tuntenut itsensä taas mitättömäksi sivulliseksi, joka turhaan odotti huomiota henkilöltä, jota oli erehtynyt pitämään kaltaisenaan.

Mutta kun hän aterian päätteeksi oli juonut viininsä loppuun, hän oli löytänyt pikarinsa pohjalta etanan, joka kiemurteli laiskasti sakan seassa. Hän oli vilkaissut ympärilleen, mutta Amora oli jo poistunut ja jättänyt jälkeensä vain pienen, iljettävän tervehdyksen.

”Etanatemppu oli ovela”, Amora sanoi hänelle myöhemmin, kun hän oli löytänyt tämän palatsin kirjastosta käpertyneenä penkille puutarhaan avautuvan pyöreän ikkunan alla. Velhooppilaan jalkojen juuressa oli pino kirjoja, jotka Loki arveli tämän asetelleen esiin vain tyylyisistä. ”Mutta entä jos muuttaisit juoman vasta juuri kun hän on nielaisemassa? Eikö olisi paljon kaameampaa nielaista suullinen etanoita kuin sylkäistä ne pöydälle?”

Sitä Loki ei ollut tullut ajatelleeksi. Hän ei myöskään ollut varma, pystyisikö hallitsemaan taikuuttaan riittävän tarkasti, että osaisi ajoittaa loitsun niin hyvin.

Kun hän ei vastannut, Amora nosti katseensa sylissänsä pitelemästään kirjasta, ja Loki oli varma tämän tietävän, kuinka hyvin välinpitämättömyys puki tätä. Amora oli avannut palmikkonsa ja kallisti päätään juuri sopivasti, jotta hänen hiuksensa laskeutuivat ryöppyinä hänen olkapäilleen, kuin matto vieraillevan kuninkaan jalkojen eteen. ”Kuka opetti sen sinulle?” hän kysyi.

”Ei kukaan”, Loki vastasi. Hän oli hionut vähäiset taitonsa aivan itse, minkä vuoksi hänen kykynsä hallita voimiaan oli karkea, alkeellinen ja tuskastuttavan epävarma. Hän tunsu mahdin virtaavan sisällään vuolaana ja voimakkaana muttei tiennyt, miten ohjata sen kulkua.

”En tiennyt, että Odinin poika on velho”, Amora sanoi.

”Siihen on syynsä.” Loki halusi istua Amoran viereen, mutta se tuntui jotenkin tungettelevalta, röyhkeältä oletukselta siitä, että hän olisi jotenkin kiinnostavaa seuraa. Sen sijaan hän päätti nojata rennosti kirjahyllyyn, jonka hän vasta hieman liian myöhään huomasi olevan kauempana kuin hän oli kuvitellut. ”Asgardilaiset eivät hyväksyisi velhoa prinssikseen. He eivät arvosta sellaisia voimia.”

Amora tuijotti häntä hetken ja taittoi sitten sivusta kulman ennen kuin sulki kirjan. Ele oli Lokista niin julkea pikku tihutyö, että hänen teki mieli taitella sivut kaikista isänsä kirjaston kirjoista.

”Eikö Odin ole palkannut sinulle opettajaa?” Amora kysyi. ”Tai äitisi? Hänhän on velho.”

”Ei”, Loki vastasi ja tunsu vajoavansa tuuman tai pari maton sisään. ”Tarkoitan siis, että äiti on velho. Mutta isäni ei tahdo minun opiskelevan taikuutta.”

”Koska hän pelkää sinua.”

Loki ei voinut kuin nauraa ajatellessaan, että Odin – kivenjätkäleen kokoinen ja luonteeltaan yhtä karhea ja murskaava – pelkäisi omaa poikaansa, varsinkaan heistä pienempää ja hintelämpää. ”Ei hän minua pelkää. Hän vain haluaa minusta kunnollisen ehdokkaan kruununperilliseksi ja panee minut siksi harjoittelemaan sotilaiden seurassa.”

Nyt oli Amoran vuoro nauraa. ”Aivan kuin uittaisi sotalaivaa lammella. Silkkää haaskausta.” Hän silitteli kirjan selkää ja silmäili Lokia. Hänen vartalonsa taipui ja sulautui ikkunanpielen kaarteeseen kuin hän olisi elävää savua. Hän oli potkaissut ken-

gät jalastaan ja kipristeli paljaita varpaitaan kivireunuksella. ”Et ole sotilas”, hän sanoi. ”Olet velho. Ja jonkun pitäisi opettaa sinua olemaan sellainen.”

”Jonkun pitäisi”, Loki vastasi.

Amora soi hänelle hymyn, joka oli kuin hitaasti tupestaan vedetty tikari, metallin vaaraa enteilevä rasahdus iskua edeltävässä hiljaisuudessa. Sitten hän avasi taas kirjan sylissään, ja Loki tunsi sydämessään tutun tyhjyyden – hän oli ollut liian pidättyväinen, liian välttelevä, liian viileä, kaikkea sitä, mitä hänen veljensä ei ollut ja mistä hänen opettajansa olivat häntä varoittaneet, kaikkea sitä, mistä muut soturioppilaat olivat häntä aina kiusanneet.

Mutta sitten Amora laski jalkansa penkiltä ja kysyi: ”Etkö aio istuutua?”

Ja hän istuutui.

Siitä oli nyt kuukausia. Niiden kuukausien aikana Lokista ja Amorasta oli kasvanut erottamaton parivaljakko, josta palvelijat kuiskuttelivat ja jota hoviväki paheksui. Jopa nyt, juhlapäivänä Suuressa salissa, Loki tunsi heidän mittailevan häntä katseillaan ja yrittävän arvioida, oliko hänen ystävyytensä Karnillan oma-päiseen oppilaaseen muuttanut häntä jollakin näkyvällä tavalla.

Liekit Suuren salin kattoa koristavissa, veneen muotoisissa kynttiläkruunuissa hänen yläpuolellaan lepattivat, ja valo tanssi seinien puolipaneeleja peittävässä lehtikullassa. Kattoholvin muoto oli aina tuonut hänen mieleensä jonkin soittimen sisukset, sen kaaret ja kulmat oli suunniteltu vahvistamaan ääntä niin, että jokainen kokoontuminen sen alla vaikuttaisi suuremmalta ja mahtavammalta kuin olikaan. Loki vilkaisi alas jalkoihinsa ja mustiin lattialaattoihin, joissa risteilevät kultasäikeet oli kaiverrettu muodostamaan kuva Yggdrasil-puusta suuren portaikon juurelle. Kun hän katsahti taas Amoraan, tämä räpytteli ripsiään suurieleisesti ja puristi kämmenensä anovasti yhteen, ja hän tiesi vaikka sytyttävänsä salin tuleen ja juoksevansa alasti sen poikki, jos tämä vain pyytäisi.

”Mitä sinä juonit?” Thor hänen vieressään mutisi.

”Juonin?” Loki toisti ja veti kasvoilleen sähkövimmän hymynsä karkottaakseen lähestyvän hoviherran kauemmas. ”Enhän minä juoni koskaan.”

Thor tuhahti. ”Älä viitsi.”

”Älä viitsi mitä? Älä viitsi olla juonimatta?” Thor rusensi Lokin varpaat jalkansa alle, ja Loki puri kieltään pidättääkseen tuskaisen vingahduksen. ”Varo vähän, pidän näistä saappaista enemmän kuin sinusta.”

Thor vilkaisi taas pitkin arvoväen riviä kohti Amoraa, joka oli ottanut kasvoilleen liioitellun viattoman ilmeen. Thor ei ollut ihastunut tyttöön samalla lailla kuin Loki. Hän oli osallistunut muutamaa heidän tempaukseensa palatsissa, mutta aina vastahakoisesti, vilkuillen koko ajan olkansa yli varmistuakseen, etteivät he jää kiinni, ja toistellen sanoja: ”Minusta tuntuu, ettei näin sovi tehdä” niin usein, että Amora oli ehdottanut hänelle sakkoa jokaisesta toistosta. Lopulta hän oli lakannut leikkimästä mukana, mikä sopi Lokille oikein hyvin. Loki ei tahtonut jakaa Amoraa veljensä kanssa. Hän ei halunnut jakaa tätä kenenkään kanssa. Amora oli kokonaan hänen, eikä hän ollut kokenut sellaista aiemmin. Kukaan ei ollut koskaan tahtonut olla hänen. Ja tuntui mukavalta kerrankin jättää Thor jostakin ulkopuolelle.

Thor ei ollut koskaan esittänyt mielipidettään Amorasta suoraan. Eikä ollut kukaan muukaan – Amorasta vain supateltiin tämän selän takana niin kuin Lokista aiemmin. Liian arvaamaton, liian voimakas, ei kelvollinen poistumaan Nornheimista, vaikka kuningas velhoineen uskoikin kuninkaallisen hovin sääntöjen ja järjestyksen taltuttavan taipumattomimmankin tahdon.

Yhtäkkiä kolme kummaa jyrähdystä peitti salin puheensorian alleen. Musikantit seisahtuivat, ja hoviväki vaikeni ja kääntyi katsomaan suuren portaikon yläpäähän. Loki käännähti muiden rivin aatelisten mukana ja kohotti katseensa kohti Odinia, joka seisoi portaissa tumman viininpunaisessa juhlaivitassaan

Gungnir-keihäs kädessään. Hänen partaansa oli punottu kultalankaa, ja hänen otsallaan oli diadeemi samaa tyyliä kuin Thorilla. Loki tunsisi sisällään harmistuksen pistoksen. Ehkä hänenkin olisi pitänyt pukea päähänsä panta, vaikka se olisikin riidellyt hänen muun asunsa kanssa.

”Asgardilaiset!” Odin jyrähti, ja hänen äänensä kaikui kattoholveista ja kantoi helposti halki koko salin. ”Ystävät, vierailijat, arvokkaat kutsuvieraat kautta Yhdeksän Maailman, on suuri kunnia juhlia kanssanne Gullveigin pyhiä kestejä.”

Loki oli kuullut erilaisia versioita tästä puheesta jokaisena juhlapäivänä aivan lapsuudestaan asti. Hämmästyttävän monet urhoolliset soturit olivat saaneet Asgardissa oman merkkipäivänsä, ja vaikka ruoka oli pidoissa aina hyvää, se ei vielä riittänyt korvaamaan kiusallista kättelyjonossa seisomista, hoviväen vaivaannuttavia huomionosoituksia ja isän pitkäpiimäistä puhetta sillä kertaa juhlistavasta vaaleahiuksisesta urhosta, jolla oli muhkeat lihakset ja kyltymätön murhanhimo Asgardin vihollisia kohtaan.

Mutta Gullveigin kestit erosivat tärkeällä tavalla muista juhlista.

”Tänään”, Odin jatkoi, katsoi ympärilleen ja kosketti sormellaan lappua, joka peitti hänen puuttuvan oikean silmänsä, ”juhlistamme sitä soturikuningasta, joka sata vuosisataa sitten Muspelheimin piirityksessä valjasti Niflheimin jäävirrat ja takoi niistä Jumalsilmän peilin. Tuo samainen peili on nyt tuotu palatsin aarreholvista, ja nornheimilaisen hovivelhomme mahtivoima loihtii siitä esiin näyn tulevasta vuosikymmenestä ja niistä uhista, joita vastaan Asgardin tulee varustautua. Näin takaamme kuningaskunnallemme turvan paitsi Yhdeksässä Maailmassa vaanivilta vaaroilta myös kaiken päättävältä Ragnarökilta. Jumalsilmän peili ei tarjoa vastauksia saati varmuutta. Sen silmä avautuu vain tänä päivänä kerran vuosikymmenessä, mutta sen esittämät näyt ovat auttaneet pitämään Asgardin lujana ja tai-

pumattomana vuosisatojen ajan. Tämän juhlapäivän päätteeksi neuvottelen kenraalieni ja neuvonantajieni kanssa, ja laadimme yhdessä parhaat strategiat, joilla kansamme tuleva kukoistus taataan.”

Loki oli oppinut tämän kaiken historianopettajiltaan, jotka olivat valmistaneet hänet juhlaan – hän ei muistanut edellistä kertaa, kun Karnilla käytteli kätköstään esiin kannetun Jumalsilmän peilin voimaa – mutta hän kohottautui kuitenkin varpailleen nähdäkseen paremmin, kuinka kaksi einherjar-soturia veti syrjään verhon, joka roikkui hänen isänsä takana.

Jumalsilmän peili oli laakea laatta mustana kimmeltävää laevalasia – suorasiivuisen neliö kapeassa kultakehyksessä, jonka kulmia koristivat kullasta kaiverretut kaarevat sauvat. Hän oli nähnyt sen kerran aiemmin, kun Odin oli vienyt hänet ja Thorin palatsin kellarin aarreholviin, esiteltyt sinne talletetut mahtiesineet heille ja kuvaillut, millä kaikilla keinoilla hän oli kansaansa niiltä varjellut. Mutta nyt, kun peili oli tuotu synkän holvin hämärästä, eikä sitä enää ympäröinyt joukko muita kapineita, jotka Odin oli anastanut estääkseen maailmanlopun, se näytti vaikuttavammalta. Voimakkaammalta. Peili seisoi pystyssä ilman jalvoja tai tukia. Jo valmiiksi hiljainen sali tuntui vaipuvan vielä entistäkin täydellisempään äänettömyyteen.

Karnilla oli astellut portaat ylös, ja kun Odin ojensi hänelle kätensä, he kävelivät yhdessä peilin ääreen. He asettuivat sen kahden puolen, ja Karnilla painoi kämmenensä kiiltävään kivipintaan. Odin ojensi Gungnirin toiselle einherjarille ja kääntyi sitten taas kansansa puoleen kädet koholla. ”Toivokaamme valtakunnallemme rauhaa ja kukoistusta uudelle vuosikymmenelle!”

Loki tunsu jonkin hipaisevan kyynärpäätään, ja sitten Amoran ääni sihahti hänen korvaansa. ”Muutammeko lattian nyt, kun isälläsi on muuta ajateltavaa, vai odotammeko, että kaikki varmasti näkevät, kuinka karmealta hänen viittansa näyttää violetteja laattoja vasten?”

Sähköinen rätinä portaiden yläpäästä katkaisi Lokin vastauksen. Karvat hänen niskassaan nousivat pystyyn, ja ilma tuntui yhtäkkiä kuumalta ja painostavalta kuin ukonilman edellä. Hehkuvan valkoinen vasama leimahteli sinne tänne Suuren salin katoissa. Hoviväki henkäisi kauhusta, mutta peilin ääressä Odinin seurassa seisova Karnilla kohotti kätensä ja keräsi kipunoivan valon nyrkkinsä ympärille kieppuvaksi energiamyrskyksi. Loki tunki leukansa lokahtavan ihastellessaan sitä tyyliä ja tarkkuutta, jolla velho hallitsi ilmassa riehuvia maagisia voimia.

Hän tunki Amoran tönäisevän häntä selkään. ”Loki.”

Karnilla avasi kätensä ja painoi sen mustaan pintaan. Kehyksen kulmien kaiverretut sauvat alkoivat hohtaa, ja niihin piirretyt riimut loistivat niin kirkkaasti, että ne näyttivät olevan vaarassa leimahtaa liekkeihin. Peilin pinta väreili kuin lampi, johon on heitetty kivi, ja Odinin silmä muuttui valkoiseksi. Vain hän kykeni näkemään peilistä kumpuavat kuvajaiset Asgardin tulevaisuudesta.

”Minusta tuntuu, ettet kuuntele”, Amora sanoi, ja hänen huulensa olivat jo niin lähellä Lokin korvaa, että tämä tunki hänen hengityksensä.

”Hiljaa”, Thor sähähti Lokin vierestä.

Amora pyörähti hänen puoleensa. ”Ai, anteeksi. Keskeytinkö jotakin tärkeää?”

Katossa räsähti toinen salama, joka lennähti Karnillan käteen.

”Osoita kunnioitusta”, Thor sihisi hampaidensa välistä.

”Oliko puheessani jotakin epäkunnioittavaa?” Amora uteli.

”Oli – se, että ylipäätään avasit suusi.”

Siinä samassa Loki tunki käden laskeutuvan olalleen, ja hänen äitinsä astui hänen ja Amoran väliin. Frigga ei kääntänyt katsetaan Odinista portaiden huipulla, ja hänen otteensa oli hellä. ”Jo riittää”, hän sanoi hiljaa. Loki olisi halunnut huomauttaa, ettei *hän* ollut häirinnyt arvokasta seremoniaa höpötyksellään, mutta Frigga puristi häntä olkapäästä, ja hän nielaisi sanansa.

Uusi valonleimahdus iski Karnillan kädestä peilin pintaan, mutta se oli erilainen kuin aiempi. Loki tunsi ilmassa muutoksen, mullistuksen magiassa, mikä sai hänet värähtämään. Hänen äitinsäkin kai tunsi sen – äidin käsi pusersi hänen olkapäätänsä. Odin otti horjuvan askeleen pois peilin äärestä ja kohotti kättään kuin työntäkseen jotakin luotaan. Sitten hänen huuliltaan karkasi voihkaisu. Peilin toisella puolella Karnilla pysähtyi, valkoisten valonsäikeiden myrskyn ympäröimä käsi yhä koholla.

Sitten Odin riuhtaisi itsensä peilin ääreltä ja mursi lumouksen. Maaginen voima haihtui hänen silmästään ja paljasti hänen katseeseensa kohonneen kauhun. Hän kompuroi ja hapuili tukea kaiteesta. Saliin kokoontunut hoviväki huokaisi yhteen ääneen. Yksi einherjar-vartijoista koetti tarttua Odiniin, mutta kuningas sysäsi hänet sivuun, kaappasi keihäänsä kouraansa ja lähti horjuvin askelin laskeutumaan portaita. Hän yritti vaikuttaa varmalta ja ryhdikkäältä, mutta hänen koko olemuksensa näytti hauraalta. Karnilla antoi loitsun sammua sormiinsa, valon hiipua, ennen kuin astui peilin takaa ja lähti laskeutumaan portaiden toista laitaa.

”Juhla jatkokoon”, Odin julisti vartiokapteenille, joka seisoi asennossa portaiden juurella. ”Palaan pian.” Hän seisahtui ja suuntasi silmänsä ensin Thoriin, sitten Lokiin, ja hänen katseensa oli niin raskas ja merkitsevä, että Lokin iho kohosi kananlihalle. Mitä hänen isänsä sitten oli nähnytkaan, Loki oli yhtäkkiä ja selittämättömästi vuorenvarma, että hän ja Thor olivat jollakin tavalla liittyneet näkyyn.

Odin siveli partaansa ja napsautti sitten sormiaan Friggalle merkiksi siitä, että halusi tämän seuraavan. ”Kuningattareni.” Loki tunsi äitinsä käden irtoavan olaltaan ja näki tämän kiihuhtavan Odinin perässä salista, Karnilla ja vartiosotilaat kannoillaan. Suuren salin ovet jysähtivät kiinni heidän takanaan, ja huoneen täytti taas puheensorina, johon oli ilmestynyt kiihkeä ja hermostunut sävy.

Amora ja Thor seisoivat äänettöminä Lokin rinnalla ja katse-
livat Odinin perään. Viimeinenkin ajatus vaaleanpunaisista, juh-
lakansan jalkojen alla väriä vaihtavista lattialaatoista haihtui. Sen
tilalla Loki tunsi vain vatsanpohjassaan kylmän kouraisun, jota
hän ei osannut selittää tai saada katoamaan. Hän ei ollut milloin-
kaan nähnyt isänsä kasvoilla tuollaista pelkoa. Jos kyse nyt edes
oli ollut pelosta. Ilme Odinin kasvoilla oli ollut niin vieras, ettei
sitä voinut edes kuvailla.

”Mitä tapahtui?” Thor kysyi viimein.

”Pitäisikö pikemminkin kysyä”, Amora tuumi, ”mitä hän
näki?”

AIKANA ENNEN KOSTAJIA...

Asgardin nuori kuninkaanpoika Loki haluaa epätoivoisesti osoittaa isälleen Odinille olevansa valmis sankaritekoihin, vaikka kaikki hänen ympärillään tuntuvat odottavan häneltä vain hankaluuksia. Kaikki paitsi Amora, velho-oppilas ja sukulaissielu, joka Lokin tavoin arvostaa taikuutta ja itsenäisiä valintoja.

Kun Loki ja Amora vahingossa tuhoavat valtakunnalle korvaamattoman esineen, Amora karkotetaan Maahan, missä hänen taikavoimansa vähitellen hiipuvat. Asgardiin jäänyt Loki taas tuntee jäävänsä Thor-veljensä varjoon ilman ainoaa henkilöä, joka näkee hänen taitonsa lahjana eikä uhkana. Kaksikko kohtaa uudelleen vasta, kun Odin lähettää Lokin Maahan tutkimaan mysteerimurhia, joihin vaikuttaisi liittyvän taikavoimia. 1800-luvun Lontoosta Loki löytää muutakin kuin murhasta epäillyn – yllättävää ystävyyttä, omat voimansa ja viimein myös sen, kuka hänen on määrä olla.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-2634-7

© 2021 MARVEL
Los Angeles • New York

Visit Marvel.com and DisneyBooks.com

Kannen kuva: *Stephanie Hans*
Kannen suunnittelu: *Kurt Hartman*